

az ügyben ki akartam kérni a járás bölcs vezetőjének a tanácsát. Igazi magyar úrral volt dolgom, aki a népnek minden ügyes-bajos dolgát alaposan ismerte és aki minden alkalommal a viszonyoknak megfelelő legjobb megoldást tudta megtalálni. A paragrafusok époly kevésé feszélyezték, mint a felelősségtől való oktalan félelem.

Nyugodtan hallgatta végig előadásomat. Azután felkelt a helyéről és egy csendőrőrsjelentést adott a kezembe.

— Öcsém, elkéstél. Muresánnak már csak az isteni kegyelemre van szüksége. Olvasd el a kimpuluineági csendőrőrs ma reggel lovasfutárral érkezett jelentését.

«Muresánt a falu határában meggyilkolták. A tettes, Mozsotka Szamoila, maga jelentkezett. Tüszőjében a halottól elrablott 30 darab 20 frankos aranyat találták.»

Most már csak az a kérdés izgatja a kedélyeket, hogy kit illet a haramia fejére kitűzött vérdíj. Szamoila ily irányú igényét jelentkezősekor bejelentette.

Maderspach Viktor.

MEGÉRTETTEM, HOGY KENYÉRNEK SZÜLETTEM.

*Van, aki toronynak születik, és van, aki remetének,
Van, aki örlő szájnak, és van, aki csemegének:
Engem magnak vetett a Magvető
És kenyérnek, annak is feketének.*

*Mintha csak játszani büjtam elő
Meleg mélyedből, drága földem,
Kíváncsian, szelesen, zölden.
Babusgattak öreg barázdák,
Hízalgattak kövér májusi pásztlak,
Éreztem a jó napsugarak csókját,
Míg körülem pitypalatly furulyáz,
És borzas szelek játszanak fogócskát.
Igy nő ki nyurgán fiú és kalász.*

*És éreztem, amint a fürtös száron
Az Isten ujjá végigsimogat,
S rámtelt a törvény: minden búzaszálon
Csak egy kalász marad.
És itt a pecsét is a szívemen:
A Szűz Mária áldott képét
Viseli minden búzaszem.*

Aztán levágtak, a szérúbe hordtak,
 Verejtes nyárban, csépen meghadartak,
 Malomba vittek örlelők,
 Két kő között megtörték ők,
 Azután sötét kamrába kerültem,
 És megsüppedtem (puha liszt),
 És magamba merültem.

Aztán egy koporsószerű
 Mély tekenőbe dobtak,
 Két bütykös nagy tenyér belémmerült,
 És nekifogtak,
 És addig téptek, szaggattak, tepertek,
 Öreg kovással úgy-úgy elkevertek,
 Hogy sirtam és a könnyeim cupogtak.
 De addig nyüzött a két hadaró,
 Míg elmult bennem minden savanyúság,
 S nem állta görccsel rossz csomó
 Tésztámnak tiszta behűsát,
 S igaz kenyér törvényeként
 Színig dagadtam az edényt.

Úgy majd aztán a kemencébe raknak,
 Míg porhanyó leszek és szép piros,
 Meleg cipó, kívánatos.
 Mert kínban kel meg a kenyér
 Emberfalatnak.

Sik Sándor.

VILÁGTALANOK HÁRMAN VOLTUNK.

A ház kékesfehér falára vak lombcsipkét dobált a fény.
 Egy gyermek ült a fal tövében, s a gyermek is vak volt szegény.
 Két vékony karját fölemelte, hajlongatta lágyan, sután.
 A világtalan lomb s a gyermek úgy kapkodtak a fény után!
 Én kint jártam, Istent kerestem napra nyiló mezők felett.
 Világtalanok hárman voltunk: lelkeim, a lomb, s a vak gyerek.

Nyíregyháza.

M. Juhász Margit.